

Arrest

nr. 221 923 van 27 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekster en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 mei 2019 wordt ten aanzien van de verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, ⁽¹⁾:

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Vilvoorde – Machelen op 19/05/2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Uit het PV HV.53.LP.004525/2019 van de politie zone van Vilvoorde - Machelen blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart.

Betrokkene werd gehoord op 19/05/2019 door de politiezone van Vilvoorde - Machelen en verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Volgens de inreisstempel in het paspoort verblijft betrokkene sedert 11/05/2019 in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV HV.53.LP.004525/2019 van de politie zone van Vilvoorde – Machelen)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Vilvoorde – Machelen op 19/05/2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Volgens de inreisstempel in het paspoort verblijft betrokkene sedert 11/05/2019 in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV HV.53.LP.004525/2019 van de politie zone van Vilvoorde – Machelen)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 19/05/2019 door de politiezone van Vilvoorde - Machelen en geeft geen reden op waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland.

Vasthouding

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Wat betreft de termijn

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terughoudingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 19 mei 2019 aan de verzoekster ter kennis gebracht. Bijgevolg is de onderhavige vordering tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.2. Over het voorwerp

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover de verzoekster zich met haar beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te

Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 8°, en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 6.2 van het EVRM, van artikel 14.2 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake Burgerlijke en Politieke Rechten (hierna: BuPo-verdrag), van artikel 20.1 van de Overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het tussen de regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland, en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna: Schengenuitvoeringsovereenkomst), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“9. Verzoekster is een Albanese onderdane en is de Schengenzone binnengekomen met haar geldig biometrisch Albanees paspoort.

Voor onderdanen van Albanië geldt een visumvrijstelling zodat verzoekster voor een periode van 3 maanden in een periode van 6 maanden op Belgisch grondgebied (en bij uitbreiding de Schengenzone) mag verblijven. (art. 20.1. Schengenuitvoeringsovereenkomst).

Verzoekster kende aldus wettig verblijf op het ogenblik van haar vrijheidsberoving (18.05.19) en op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing (19.05.19). De periode van 3 maanden verstrijkt voor verzoekster pas op 10 augustus 2019.

10. Hoewel verzoekster zich in wettig verblijf bevond/ bevindt, geeft verwerende partij aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, louter op grond van de redactie van een PV wegens vermeend zwartwerk, zonder kennis te nemen van de concrete feiten/ situatie welke aanleiding hebben gegeven tot de redactie van de PV en zonder verzoekster de mogelijkheid te bieden haar standpunt kenbaar te maken.

11. Opdat verwerende partij in toepassing van art. 7, alinea 1, 8° van de Vreemdelingenwet een bevel kan afgeven, dient vast te staan dat de vreemdeling een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de vereiste machtiging.

Het betreffende artikel is terzake duidelijk wanneer het bevel kan worden afgegeven:

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Het betreffende artikel verwijst niet naar vermoedens of aanwijzingen, doch stelt duidelijk dat een bevel kan worden afgegeven wanneer de vreemdeling een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder de daartoe vereiste machtiging.

12. Zoals hoger reeds uiteengezet, is verzoekster het nichtje van mevr. A. L. (...), die een horeca-zaak uitbaat in Vilvoorde (stuk 3 en 4) en was zij aanwezig in de zaak om haar tante te helpen zonder dat zij hiervoor enige vergoeding ontving, laat staan dat zij door enige arbeidsovereenkomst was verbonden.

Verzoekster kan kan hoogstens worden beschouwd als een toevallig helper waarvoor geen aansluiting of inschrijving vereist is. (zie art. 7 van het KB van 27 JULI 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen). (zie ook artikelen gevoegd onder stuk 5)

13. Verwerende partij kan niet zomaar en op bijzonder lichtzinnige wijze (= zonder kennis van de feiten c.q. context) betogen dat verzoekster zich schuldig zou hebben gemaakt aan zwartwerk.

Vooreerst wordt het vermeende zwartwerk tegengesproken door hetgeen onder randnr. 12 reeds werd uiteengezet. Indien het hoorrecht van verzoekster was geeerbiedigd, had verzoekster deze toelichting eerder kunnen verstrekken.

Louter op basis van de redactie van een PV kan uiteraard niet worden besloten dat de feiten van zwartwerk als bewezen dienen te worden beschouwd, a fortiori wanneer men zelfs geen kennis heeft genomen van de inhoud van het PV.

Het blijkt niet dat verwerende partij daadwerkelijk kennis genomen heeft van de inhoud van het PV. Het PV bevindt zich overigens niet in het dossier, hetgeen erop wijst dat verwerende partij geen kennis heeft van de inhoud van het PV en de feiten ten grondslag aan de redactie van het PV.

Waar verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt dat uit het PV blijkt dat verzoekster zwartwerk heeft verricht is verwerende partij bedrieglijk in haar motivering, aangezien nergens uit blijkt dat zij daadwerkelijk kennis heeft genomen van het betreffende PV.

Het dient aldus aangenomen dat verwerende partij in casu besluit tot zwartwerk louter op grond van het bestaan van een PV zonder zelfs maar kennis te hebben van de inhoud van een PV.

Een zulke redenering of motivatie is uiteraard niet deugdelijk en is manifest onzorgvuldig en onredelijk.

Uit de inhoud van het PV kan bij voorbeeld evengoed blijken dat verzoekster niet schuldig is aan zwartwerk. Ook uit andere elementen van het strafonderzoek (bijv. een verhoor van verzoekster) kan nog blijken dat er geen sprake was van zwartwerk.

Het loutere gegeven dat een PV werd opgesteld (en dat een bepaalde kwalificatie wordt gegeven aan de feiten waarvoor PV werd opgesteld) is uiteraard niet voldoende om te besluiten tot een betrapting op heterdaad.

Of het misdrijf zwartwerk voorligt en of de realiteit van een bepaalde tenlastelegging als bewezen kan worden beschouwd, behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de strafrechter, en uiteraard niet tot de verbalisanten (van een PV). Het strafonderzoek en de beslissing van de rechtbank dienen m.a.w. afgewacht alvorens te kunnen stellen dat verzoekster zich schuldig heeft gemaakt aan zwartwerk.

Waar verwerende partij louter op grond van het bestaan van een PV (en niet op basis van de inhoud ervan, waarvan zij geen kennis heeft) besluit tot het bewezen zijn van de tenlastelegging zwartwerk in hoofde van verzoekster, dient de motivering van de bestreden beslissing als gebrekkig te worden beschouwd en de totstankoming ervan als manifest onzorgvuldig en onredelijk, a fortiori gelet op de flagrante schending van het hoorrecht van verzoekster.

14. Zelfs indien uw Raad zou oordelen dat verwerende partij rekening kan en mag houden met het bestaan van de redactie van een PV, is verwerende partij er nog steeds toe gehouden enkel rekening te houden met zekere en feitelijke gegevens en dient zijn conclusie feitelijke en juridische grondslag te kunnen vinden in het administratief dossier.

In casu is het enige vaststaande gegeven de redactie van een PV door een verbalisant van de politiezone Vilvoorde-Machelen. Meer ligt niet voor. Verwerende partij beschikt niet over verdere gegevens en heeft geen kennis van de inhoud van het PV of andere elementen uit het (straf)dossier.

Deze verwijzing naar het bestaan van een PV kan in alle redelijkheid er niet toe doen besluiten dat verzoekster schuldig zou zijn aan zwartwerk, zoals de bestreden beslissing laat uitschijnen.

Indien men verwerende partij zou toelaten de redactie van een PV (zonder bijkomende elementen/aanwijzingen) gelijk te stellen met het bewijs van schuld (zonder verzoekster gehoord te hebben (!)), betekent zulks de volstrekte negatie van het vermoeden van onschuld (en van de rechtsstaat).

Zulke motivering is manifest strijdig met art. 6.2 EVRM en art. 14.2 BUPO, die het beginsel van het vermoeden van onschuld consacreran.

Art. 6.2. EVRM:

2. Eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt.

Art. 14.2 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten:

2. Een ieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd wordt voor onschuldig gehouden, totdat zijn schuld volgens de wet is bewezen."

3.3.2.1.2.1. Artikel 6 van het EVRM of het erin vervatte vermoeden van onschuld, heeft enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM. Om dezelfde redenen kan ook de schending van artikel 14.2 van het BuPo-verdrag op het eerste gezicht niet dienstig worden ingeroepen tegen de bestreden beslissing.

3.3.2.1.2.2. Ingevolge artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet worden de administratieve beslissingen met redenen omkleed.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 8°, en 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat zij aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart, en dat haar daarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat nu zij sedert 11 mei 2019 in België is en niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, zij zich niet aangemeld heeft bij de gemeente binnen de door

artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert, en zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.1.2.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het eerste middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de zaak is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 7, eerste lid, 8°, van de Vreemdelingenwet en artikel 20.1 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst.

3.3.2.1.2.3.1. Artikel 7, eerste lid, 8°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;”

Met de bestreden beslissing wordt aan de verzoekster op grond van deze bepaling een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven omdat uit het proces-verbaal HV.53.LP.004525/2019 van de politie zone van Vilvoorde - Machelen blijkt dat zij aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart.

Uit het door Fedpol op 18 mei 2019 verzonden *“Administratief rapport : Zwartwerk”*, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekster bij een *“actie controle horeca”* werd gezien terwijl zij *“achter de schenkkast in de gelagzaal van de herberg”* stond en dat bij controle is gebleken dat zij niet in orde was met haar werkvergunning.

Te dezen voert de verzoekster aan dat zij aanwezig was in de zaak om haar tante te helpen en dat zij hiervoor geen vergoeding ontving, laat staan dat zij door enige arbeidsovereenkomst verbonden was. Zij meent dat zij hoogstens kan worden beschouwd als een *“toevallig helper”* waarvoor geen aansluiting of inschrijving vereist is. Zij beperkt zich evenwel tot het uiten van een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij betwist niet dat zij op het ogenblik van de controle een beroepsbedrijvigheid aan het uitoefenen was – en dit daargelaten de vraag of deze als zelfstandige, dan wel in ondergeschikt verband werd uitgeoefend – en dat zij hierbij niet over de vereiste werkvergunning beschikte. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de verzoekster evenmin *in concreto* aantoonde dat het voor het uitoefenen van een beroepsbedrijvigheid als *“toevallig helper”* niet vereist is om te beschikken over een arbeidskaart of een beroepskaart. Aldus maakt zij niet aannemelijk

dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde Minister beschikt. Voorts wordt erop gewezen dat uit het voornoemd *“Administratief rapport : Zwartwerk”* blijkt dat de verzoekster wel degelijk gehoord werd voor het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekster verklaarde te werken in de horeca, in de zaak waar zij door de betrokken inspecteur werd aangetroffen. Daarnaast blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster op de dag dat de bestreden beslissing werd genomen nogmaals werd gehoord en dat zij verklaarde dat zij in Bulgarije iemand betaald had voor papieren om hier (in België) te zijn en te werken en dat zij geschokt was dat haar papieren niet in orde waren. De verzoekster voert dan ook niet dienstig aan dat zij niet gehoord werd.

Waar de verzoekster ten slotte nog aanvoert dat louter op basis van de redactie van een proces-verbaal niet kan worden besloten dat de feiten van zwartwerk als bewezen dienen te worden beschouwd, a *fortiori* wanneer de gemachtigde zelfs geen kennis heeft genomen van de inhoud van het proces-verbaal, wordt er op gewezen dat het gegeven dat er (nog) geen strafrechtelijke veroordeling is de gemachtigde van de bevoegde Minister niet belet om op grond van een eigen onderzoek, gebaseerd op objectieve vaststellingen door de politie, een standpunt in te nemen en op basis van de vastgestelde feiten verblijfsrechtelijke maatregelen te nemen (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verder bevat het administratief dossier een *“Administratief rapport : Zwartwerk”*, waarin de politiediensten verslag uitbrengen aan de Dienst Vreemdelingenzaken. In dit verslag wordt melding gemaakt van het gegeven dat de verzoekster op 18 mei 2019 bij een *“actie controle horeca”* werd gezien terwijl zij *“achter de schenkkast in de gelagzaal van de herberg”* stond en dat bij controle is gebleken dat zij niet in orde was met haar werkvergunning. In dit Administratief rapport wordt tevens expliciet melding gemaakt van het proces-verbaal dat naar aanleiding van deze feiten werd opgesteld door de federale politie. Aldus heeft de gemachtigde van de bevoegde Minister wel degelijk kennis gehad van de inhoud van het proces-verbaal. Aangezien de gemachtigde geen partij is in een eventuele (straf-)zaak die zou volgen naar aanleiding van het zwartwerk van de verzoekster, kan het integrale proces-verbaal logischerwijs niet worden opgenomen in het administratief dossier. Het feit dat het proces-verbaal *an sich* niet is opgenomen in het administratief dossier heeft evenwel geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing. Ten overvloede voegt de Raad hier nog aan toe dat het nummer van het proces-verbaal zowel in het Administratief rapport als in de bestreden beslissing zelf wel uitdrukkelijk wordt weergegeven en dat het volstaat om duidelijk, maar desnoods bondig, de inhoud van dit stuk in de bestreden beslissing te vermelden, zonder dat het nodig is het *in extenso* over te nemen of het als bijlage toe te voegen.

Een schending van artikel 7, eerste lid, 8°, van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.1.2.3.2. Artikel 20.1 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst bepaalt het volgende:

“Vreemdelingen die niet aan de visumplicht zijn onderworpen, mogen zich voor de duur van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, op het grondgebied van de Overeenkomstsluitende Partijen vrij verplaatsen, voor zover zij voldoen aan de in artikel 5, lid 1, onder a), c), d) en e), bedoelde voorwaarden voor binnenkomst.”

Te dezen laat de verzoekster gelden dat zij een Albanese onderdane is die de Schengenzone is binnengekomen met haar geldig biometrisch paspoort en dat voor onderdanen van Albanië een visumvrijstelling geldt zodat zij voor een periode van drie maanden in een periode van zes maanden op Belgisch grondgebied (en bij uitbreiding in de Schengenzone) mag verblijven. Zij meent dat zij op het ogenblik van haar vrijheidsberoving en op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing een wettig verblijf kende en dat de periode van drie maanden pas verstrijkt op 10 augustus 2019.

De verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat de bestreden beslissing niet werd genomen omdat zij op illegale wijze het grondgebied is binnengekomen of er onwettig verbleef, doch wel omdat zij tijdens haar (legaal) verblijf aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart. Zij toont *in casu* niet aan dat de omstandigheid dat zij vrijgesteld is van de visumplicht en nog geen drie maanden op het Belgisch grondgebied verbleef de toepassing van artikel 7, eerste lid, 8°, van de Vreemdelingenwet in de weg staat. Artikel 23.3 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst voorziet immers in situaties waarin de vreemdeling die niet (meer) voldoet aan de op het grondgebied van één der Overeenkomstsluitende Partijen geldende voorwaarden inzake kort verblijf, het grondgebied van de Overeenkomstsluitende

Partijen onverwijld dient te verlaten. Artikel 21 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) bepaalt dat deze richtlijn in de plaats komt van de voorschriften van de artikelen 23 en 24 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. Artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert "illegaal verblijf" als "de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat, van een onderdaan van een derde land die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden voor toegang die zijn vastgesteld in artikel 5 van de Schengengrenscode, of aan andere voorwaarden voor toegang tot, verblijf of vestiging in die lidstaat". Gelet op het voorgaande toont de verzoekster op het eerste gezicht niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde Minister *in casu* geen toepassing kon maken van het bepaalde in artikel 7, eerste lid, 8°, van de Vreemdelingenwet.

De schending van artikel 20.1 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.1.2.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster op het eerste gezicht niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde Minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 7, eerste lid, 8°, van de Vreemdelingenwet en artikel 20.1 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, kan niet worden aangenomen.

3.3.2.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan op het eerste gezicht niet worden gesteld dat bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.2.1.2.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.3.2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 62 en 74/14, § 3, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"15. Aan verzoekster wordt geen termijn verleend om het grondgebied te verlaten op grond van volgende overwegingen:

- er zou een risico op onderduiken bestaan (art. 74/14 § 3, 1° Vreemdelingenwet);*
- verzoekster zou de openbare orde kunnen schaden (art. 74/14 § 3, 3° Vreemdelingenwet);*

16. Geen van beide toepassingsgronden vormt het voorwerp van een deugdelijke motivering.

(i) M.b.t. het risico op onderduiken

17. Zoals hoger uiteengezet verblijft verzoekster op Belgisch grondgebied bij haar tante in Jette, in (...).

Op het ogenblik van de bestreden beslissing verblijft zij nauwelijks 1 week op Belgisch grondgebied. Zij bood zich aan bij de gemeente Jette voor het afleggen van een aankomstverklaring, doch werd gevraagd later terug te komen aangezien de betreffende ambtenaar niet aanwezig was.

Op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing verbleef verzoekster wettig op Belgisch grondgebied, aangezien zij zich in de periode van 3 maanden verblijf bevond (cfr. supra en art. 20.1. Schengenuitvoeringsovereenkomst).

Verzoekster verbleef m.a.w. wettig op Belgisch grondgebied bij haar tante in Jette. Enige reden of tot onderduiken was voor verzoekster m.a.w. eenvoudigweg niet aan de orde....

18. Verwerende partij verwijst ter adstructie van het risico op onderduiken naar art. 1 § 2, 1° Vreemdelingenwet.

Dit artikel geeft als mogelijke indicatie voor het risico op onderduiken:

“de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan”;

In casu ligt geen illegale binnenkomst of illegaal verblijf voor zodat verwerende partij zich niet dienstig kan beroepen op dit artikel.

Anderzijds wijst verwerende partij op art. 1 § 2, 3° Vreemdelingenwet:

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Ingevolge hogergeciteerde omstandigheden was verzoekster nog niet in de mogelijkheid een aankomstverklaring af te leggen. Tezelfdertijd dient ermee rekening te worden gehouden dat verzoekster nauwelijks een week aanwezig was, en nauwelijks 5 werkdagen.

Uit het loutere gegeven dat zij binnen de termijn van 3 werkdagen de aankomstverklaring nog niet had afgelegd, kan redelijkerwijze niet worden afgeleid dat verzoekster niet wenst mee te werken in het kader van zijn betrekkingen met de overheden zoals bedoeld in art. 1 § 2, 3° Vreemdelingenwet.

Alleszins kan uit zulke korte overschrijding van de termijn niet ipso facto een risico op onderduiken worden afgeleid.

In dezelfde zin gaat de aanbeveling in het Terugkeerhandboek (art. 1.6 van de Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk „terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergelerateerde taken):

“Elke automatische conclusie, bijvoorbeeld dat illegale binnenkomst of het ontbreken van documenten betekent dat er een risico op onderduiken bestaat, moet worden vermeden. Bij deze individuele beoordeling moet rekening worden gehouden met alle relevante factoren, waaronder de leeftijd, de gezondheidstoestand en de sociale situatie van de betrokkenen die mogelijk direct van invloed zijn op het risico dat de onderdaan van een derde land onderduikt.

In sommige gevallen kan die beoordeling leiden tot de conclusie dat er geen risico op onderduiken bestaat, ook al is aan een of meer van de in de nationale wetgeving vastgestelde criteria voldaan (...)”

19. Alleszins dient vastgesteld dat er geen individueel onderzoek werd uitgevoerd rekening houdend met alle omstandigheden van het geval zoals nochtans uitdrukkelijk bepaald in art. 1 § 2 Vreemdelingenwet (en ook in art. 1.6 van het Terugkeerhandboek).

Verzoekster werd immers niet eens gehoord (cfr. infra), i.e. een logisch en inherent onderdeel van een individueel onderzoek en evident noodzakelijk om de omstandigheden eigen aan het geval te kennen.

(ii) M.b.t. het gevaar voor de openbare orde

20. Anderzijds betoogt verwerende partij dat verzoekster door haar gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden om de afwezigheid van termijn te verantwoorden.

De motivering druist vooreerst in tegen de bewoordingen van art. 74/14 § 3, 3° Vreemdelingenwet dat immers stelt:

“de onderdaan van een derde land [² een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid]”

Het artikel is niet in de potentialis opgesteld, en vergt dat de vreemdeling ontegensprekelijk een bedreiging is (voor de openbare orde of de nationale veiligheid).

In casu liggen onvoldoende elementen om te besluiten dat verzoekster een gevaar voor onze openbare orde is.

Verzoekster werd aangetroffen in de horeca-zaak van haar tante, doch daaruit kan uiteraard niet worden afgeleid dat zij een gevaar voor onze openbare orde is.

Van een betrapting van verzoeker op zwartwerk is geen sprake en verwerende partij heeft duidelijk geen kennis van de precieze feiten (en zelfs niet van de inhoud van het PV).

En zelfs verwerende partij van oordeel zou zij dat zij op basis van de redactie op basis van een PV kan besluiten tot de schuld van verzoekster (aan zwartwerk) dan kan hieruit niet ipso facto worden afgeleid dat verzoekster als een gevaar voor onze openbare orde dient te worden beschouwd (om reden dat zij haar tante helpt in haar horeca-zaak...).

Uw Raad oordeelde eerder in dezelfde zin (arrest nr. 199 737 dd. 14.02.18):

“Er dient, in navolging van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel te worden benadrukt dat het niet volstaat dat er sprake is van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande verstoring van de maatschappelijke orde. Er moet daarnaast ook sprake zijn van een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”, opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden. Hiertoe mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding. Dit dient geval per geval te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke gedragingen van de betrokken vreemdeling.

De Raad benadrukt aldus dat het aan het bestuur toekomt om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gevaar voor de openbare orde, nu het dit als reden lijkt te hanteren om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek op te leggen. In casu lijkt het bestuur tot een gevaar voor de openbare orde te besluiten op basis van de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een arbeidskaart en hij gebruik heeft gemaakt van verschillende identiteiten.

Er blijkt in casu noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing zelf dat het bestuur heeft beoordeeld of afgewogen in welke mate op basis van deze vaststellingen dient te worden aangenomen dat er ook sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast of van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde. In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt de omstandigheid dat verzoeker een beroepsbedrijvigheid uitvoerde zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging ook vermeld als motief voor het afleveren van het bevel op grond van artikel 7, eerste lid, 8° van de vreemdelingenwet.

Er kan evenwel niet aanvaard worden dat de overweging dat arbeid verrichten zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of beroepskaart en de vaststelling gebruik te hebben gemaakt van verschillende identiteiten, een voldoende individueel onderzoek inhoudt of een concrete eerbiediging vormt van het evenredigheidsbeginsel.”

De overwegingen van uw Raad kunnen mutatis mutandis en a fortiori toepassing vinden op de zaak van verzoekster.

Uit het loutere gegeven dat verzoekster (in wettig verblijf) werd aangetroffen in de horeca-zaak van haar tante kan uiteraard niet ipso facto een gevaar voor de openbare orde worden afgeleid.

In casu blijkt geen individueel onderzoek te zijn uitgevoerd door verwerende partij. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij heeft beoordeeld of afgewogen in welke mate – op basis van het vermeend “zwartwerk”- kan worden aangenomen dat verzoekster als een gevaar voor onze openbare orde zou kunnen worden beschouwd.

Zulke motivering is niet adequaat en strijdig met art. 74/14 Vreemdelingenwet.”

3.3.2.2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt verwezen naar wat daarover *supra*, onder het nr. 3.3.2.1.2.2., werd uiteengezet.

3.3.2.2.2.2. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 1 en 74/14, § 3, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt derhalve dat er in het geval van een risico op onderduiken kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat afgegeven wordt aan de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Artikel 74/14, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat. *In casu* werd ervoor geopteerd om de verzoekster geen uitvoeringstermijn te gunnen wegens dit risico op onderduiken.

Artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt: *"het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken"*. Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, zevende lid, van de Terugkeerrichtlijn dat het *"risico op onderduiken"* definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken *"actueel en reëel"* moet zijn. *"Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval."*

De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden *"met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval"*, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (*Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie wordt benadrukt dat vrijwillige terugkeer één van de kerndoelstellingen van de Terugkeerrichtlijn is. Er wordt gepreciseerd dat automatismen moeten worden vermeden en dat elk geval individueel moet worden beoordeeld. Generaliserende bepalingen stroken niet met de definitie van risico op onderduiken, het evenredigheidsbeginsel en de verplichting elk geval afzonderlijk te beoordelen. Automatische aannames doen de nuttige werking van artikel 7 teniet, met name de bevordering van vrijwillig vertrek (zie bijlage bij de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk *"terugkeerhandboek"* voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeerderelateerde taken, *Pb.L. 19 december 2017, nr. 339/92*).

Aldus bevat artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet enerzijds een subjectieve component (individueel onderzoek van het geval) en anderzijds een objectieve component (gebaseerd op objectieve, in

wetgeving vastgelegde criteria). Het risico op onderduiken houdt dus twee cumulatieve vereisten in, namelijk dat het bestuur de individuele en concrete omstandigheden van de situatie van elke vreemdeling geval per geval moet onderzoeken en dit op een actuele wijze, en er daarbij over moet waken dit onderzoek te baseren op objectieve, op algemene wijze vastgestelde criteria.

Te dezen blijkt uit de bestreden beslissing dat aan de verzoekster op basis van artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat er een risico op onderduiken bestaat.

In de bestreden beslissing duidt de gemachtigde van de bevoegde Minister daartoe de volgende twee objectieve criteria uit artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet aan:

- 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.; en
- 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Wat betreft artikel 1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet motiveert de gemachtigde in feite als volgt:

“Volgens de inreisstempel in het paspoort verblijft betrokkene sedert 11/05/2019 in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.”

Wat betreft artikel 1, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet motiveert de gemachtigde in feite als volgt:

“Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.”

Te dezen voert de verzoekster aan dat zij zich op 14 mei 2019 heeft aangeboden bij de gemeente Jette voor het afleggen van een aankomstverklaring, doch dat haar werd gevraagd later terug te komen omdat de betreffende ambtenaar niet aanwezig was. Zij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Waar de verzoekster aanvoert dat zij wettig op het Belgisch grondgebied verbleef en geen reden had om onder te duiken, wordt er op gewezen dat zij door de federale politie werd onderschept terwijl zij aan het werken was zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Zij kan dan ook niet dienstig voorhouden geen reden te hebben om onder te duiken. Voorts wordt niet ingezien – en de verzoekster licht niet toe – waarom uit de loutere omstandigheid dat de verzoekster nauwelijks een week in het Rijk aanwezig was redelijkerwijze niet kan worden afgeleid dat zij niet wenst mee te werken in het kader van haar betrekkingen met de overheden. Gelet op de omstandigheid dat zij tijdens haar (nog korte) verblijf in België betrapte werd op zwartwerk en dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert, toont de verzoekster op het eerste gezicht niet aan dat op kennelijk onredelijke wijze werd besloten tot een risico op onderduiken.

Waar de verzoekster nog aanvoert dat er *“geen individueel onderzoek werd uitgevoerd rekening houdend met alle omstandigheden van het geval”*, laat zij na *in concreto* te duiden met welke omstandigheden *in casu* rekening diende te worden gehouden.

Een schending van de artikelen 1 en 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Ten slotte wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing, wat betreft de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, niet genomen werd op grond van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet. Het betoog van de verzoekster met betrekking tot het gevaar voor de openbare orde is in deze dan ook gericht tegen een overtollig motief en kan niet tot een vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

De schending van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster op het eerste gezicht niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde Minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële

motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 1 en 74/14, § 3, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.2.2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan op het eerste gezicht niet worden gesteld dat bij het niet verlenen van een termijn om het grondgebied te verlaten het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.2.2.2.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde Minister tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.2.2.2.5. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.3.2.3.1. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“21. Weze ten slotte nogmaals onderstreept dat verzoekster niet werd gehoord voor de totstandkoming van de bestreden beslissing en niet in de mogelijkheid werd gesteld haar standpunt naar behoren kenbaar te maken.

Het bevel is gesteund op de stelling dat verzoekster zwartwerk zou hebben verricht waarop zij nooit enige toelichting heeft kunnen geven, laat staan tegenspraak voeren.

De afwezigheid van termijn is dan weer gesteund op allerhande overwegingen (cfr. supra) waaromtrent zij evenmin haar standpunt heeft kunnen kenbaar maken.

22. Geheel ten onrechte betoogt verwerende partij dat verzoekster zou zijn gehoord.

Verzoekster is in casu een Albanees onderdaan die geen Nederlands of Frans (of Duits) spreekt.

Een beëdigde tolk was niet aanwezig op het ogenblik van de vrijheidsberoving en verzoekster werd aldus niet gehoord in een taal welke zij begreep en waarin zij zich naar behoren kon uitdrukken.

Een eerbiediging van het hoorrecht veronderstelt de mogelijkheid om daadwerkelijk zijn standpunt naar behoren kenbaar te maken.

Zonder aanwezigheid van een tolk was verzoekster evident niet in de mogelijkheid haar standpunt naar behoren kenbaar te maken. Het blijkt ook niet dat verzoekster daadwerkelijk werd verhoord.

Het voorhanden zijn van een administratief verslag levert uiteraard nog niet het bewijs op van een verhoor en de eerbiediging van een hoorrecht. De eerbiediging van het hoorrecht veronderstelt meer dan het formalisme van de redactie van een administratief verslag en veronderstelt dat de nodige schikkingen worden getroffen om het standpunt van betrokkene te vernemen en te begrijpen.

23. Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie bepaalt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (zie Arrest van het Hof van Justitie dd. 5 november 2014 (C 166/ 13 en arresten Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punten 33 en 36; M., C-277/11, EU:C:2012:744, punten 81 en 82, alsmede Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, punt 28).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (arresten M., EU:C:2012:744, punten 82 en 83, alsmede Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, punt 29).

Dat recht maakt aldus integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (arrest G. en R., EU:C:2013:533, punt 35).

Of sprake is van schending van de rechten van de verdediging moet voorts worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval (zie in die zin arrest Solvay/Commissie, C-110/10 P, EU:C:2011:687, punt 63), met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (zie arresten Commissie e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P en C-595/10 P, EU:C:2013:518, punt 102 en aldaar aangehaalde rechtspraak, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 34).

Dit hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (zie opnieuw RvV 158 594, nr. 3.3.2.2.3)

24. Door de schending van het hoorrecht werd verzoekster niet in de mogelijkheid gesteld om (o.a.)

- aan te geven dat er geen sprake kan zijn van zwartwerk, dat de horeca-zaak deze van haar tante is (cfr. *supra*) en dat zij – in het het statuut van toevallig helper – geen verplichting tot inschrijving heeft;
- dat zij bij haar tante in Jette woont;
- dat er geen risico op onderduiken is;
- dat zij geen gevaar voor de openbare orde is;
- etc.

Verzoekster werd aldus niet in mogelijkheid gesteld om een verklaring af te leggen m.b.t. de “feiten” welke blijkens de bestreden beslissing voor waar en bewezen worden aangenomen, terwijl zijn versie van de feiten een heel ander (juister en accurater) licht op de zaak hadden kunnen werpen.

Verzoekster heeft aldus niet de werkelijke mogelijkheid gekregen om bijv. een juiste interpretatie van de feiten te geven, de onjuiste kwalificatie van de feiten te corrigeren, zijn onschuld aannemelijk te maken of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat een andere beslissing zou worden genomen.

Een (manifeste) schending van het algemeen beginsel van het hoorrecht dient aldus te worden aangenomen.”

3.3.2.3.2. De verzoekster verwijst ook naar de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Te dezen voert de verzoekster aan dat zij voor de totstandkoming van de bestreden beslissing niet werd gehoord en niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt naar behoren kenbaar te maken. Zij wijst erop dat zij als Albanees onderdane geen Nederlands of Frans (of Duits) spreekt en dat er bij haar gehoor geen beëdigde tolk aanwezig was, zodat zij niet werd gehoord in een taal die zij begreep en waarin zij zich naar behoren kon uitdrukken. Hoewel uit het “*formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling*”, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekster op 19 mei 2019 werd gehoord in het Frans, zonder de bijstand van een tolk, blijkt hieruit niet dat zij zich niet naar behoren heeft kunnen uitdrukken. Zij heeft alle vragen op dit formulier kunnen beantwoorden en heeft het formulier tevens ondertekend, waardoor zij bevestigt dat haar verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Aldus toont de verzoekster op het eerste gezicht niet aan dat zij niet in de mogelijkheid was om aan te tonen dat er geen sprake is van zwartwerk, dat zij bij haar tante woont,

dat er geen risico op onderduiken is en dat zij geen gevaar is voor de openbare orde. Evenmin toont zij aan dat zij hierover elementen had kunnen aanreiken die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

Een schending van artikel 41 van het Handvest wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Het derde middel is niet ernstig.

3.3.2.4. De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

D. DE BRUYN